

Sukupolvien lunta

Sinun juuresi työntyvät suosta, eivät ne pysy sen mättäiden alla
ruumiitkaan eivät pysy näiden soiden alla, miten sitten elävien juuret?
Ei sinulla ole rihmastoa etelämmän Euroopan vanhemmissa kulttuureissa
olet kulkenut pitkän matkan vinoon
mutta osait ajatella ihmisen olevuutta sinäkin, neljän kauniin raajan ihmettä.
Tulit tuntemattomana, sellaisena ilmestyt lapsissasi.

Sukupolvien, suvullisen polveilun ihme on sinulle yhtä käsittämätön
kuin muille, joiden elinikä ei ole pidempi, lyhytnäköisyyden ihme yhtä kumma,
yhtä haikeasti ihmettelet kevytmielisyyttä jolla sanotaan
"kolme sukupolvea eteen tai taakse on vuosisata" ja samalla tavoin kuin kaikki,
(ketkä kaikki, jessus sentään) et ymmärrä kuin omien aikaistesi olemassaolon
ja arvelet että mielikuvasi isoisäsi isästä on yhtä elävä olento kuin hän oli.
Mielesi putoaa hiljalleen varpaillesi, kevyet hiutaleet:
yksi sukupolvi on yhden talven lumet.

Niin kuin on ydinkohtana kysymyksessä "miten täytämme kolmioilla ympyrän?"
pyrit täyttämään, täyttämään itsesi ääriäsi myöten,
sovittamaan itseesi myös epäsoivan niin kuin siten voitaisit maailman,
et halua kuulla puhuttavan tuntemattomasta tekijästä itsesi yhteydessä,
suunnittelet suvunjatkamista harkiten ja huolellisesti kuin veistäisit viisasten-
kivistä neljän kauniin raajan ihmettä.

Lyhytkestoista, väliaikaista. Se saa sinut haluamaan "syvähenkistä elämää"
jossa ei olisi "lyhytkestoista, väliaikaista". Olet valmis siirtymään taustalle,
oman aikalaisuutesi taustalle, juuresi suon laidoilta.
Mutta sinun ruumiisi vetäytyy vasta, kun mielesi vetäytyy, ja mielesi vetäytyy
sillä tavalla jolla ruumiisi vetäytyy, useimmat tekevät sen vanhuudessa aikanaan,
vanhuus tekee osan siitä, loput jää sinun Yksilöllisyydellesi, jos aikaa riittää.
Lunta, loskaa kasaantuu tutuille teille, joilla tuntemattomana kuljit.